

Нѣколко думи за Добри Чинтуловъ.

Д. Чинтуловъ бѣше приятель на баща ми, още отъ ученичеството си въ Одеса, а въ навечерието на нашето освобождение той бѣше мой учителъ.

Спомняйки си за думитѣ, които покойния ми баща е казвалъ за Чинтулова, ще изложа накратко това, което бѣхъ чулъ за него. Нека спомена, че баща ми, прѣзъ 1828 г. тогава 18-г. младежъ при идването на Дибичъ Забалкански въ Сливенъ се записалъ доброволецъ (волентиръ) въ армията му и слѣдъ привземането на Одринъ и оттеглянето на Дибича, заминалъ съ войската му като такъвъ въ Русия, участвува въ кампаниитѣ му срѣщу Польша, Кавказъ и др., раненъ нѣколко пѣти, и прѣзъ 1837 г. се настанилъ въ Одеса, дѣто почналъ да учи и упражнява шивачеството.

„Добри Чинтуловъ — казваше баща ми — пристигна въ Одеса прѣзъ 1839 година, облеченъ много скромно, по сливенски, съ сини чептенки (широчки гащи), снабденъ съ прѣпоржки отъ нащени въ Румания, дошелъ да се учи. Като нашъ съсѣдъ въ Сливенъ, азъ го наглеждахъ и често подпомагахъ. Той жадно слушаше разказитѣ ми за похода ни противъ турцитѣ къмъ Одринъ. Не слѣдъ много той бѣ приетъ въ рускитѣ училища като стипендиантъ (бурсакъ) и въ скоро врѣме обърна вниманието на всички съ своя талантъ, съ своитѣ поетични дарби. Въ продължение на няколко години нашиятъ Добри стана известенъ между Одескитѣ